

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΘΩΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Κυριακήν, 13^{ην} / 26^{ην} Ἀπριλίου 2020, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ.

Κατά τήν Κυριακήν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ἐνθουμεῖται ὅτι τήν πρώτην ἡμέραν μετά τήν Ἀνάστασιν, «οὔσης οὖν ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων καί τῶν θυρῶν κεκλεισμένων...» (Ἰωάν. 20,19-29), ὅτε ὁ Ἰησοῦς ἐνεφανίσθη εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ εἰς τό ὑπερῶον, ὁ Θωμᾶς δέν ἦτο μετ' αὐτῶν καί ὅτε οἱ μαθηταί εἶπον εἰς αὐτόν ὅτι «ἐωράκαμεν τόν Κύριον», Ἐκεῖνος δέν ἐπέιθετο, ἀλλ' εἶπεν ὅτι, «ἐάν μή ἴδω εἰς τάς χεῖρας Αὐτοῦ τόν τύπον τῶν ἤλων καί ψηλαφήσω τήν πλευράν Αὐτοῦ, οὐ μή πιστεύσω» καί ὅτι μεθ' ἡμέρας ὀκτώ πάλιν ὁ Ἰησοῦς ἐνεφανίσθη εἰς τούς μαθητάς καί εἶπεν εἰς τόν Θωμᾶν «φέρε τόν δάκτυλόν σου ὧδε καί ἴδε τάς χεῖρας μου καί φέρε τήν χεῖρά σου καί βάλε εἰς τήν πλευράν μου καί μή γίνου ἄπιστος ἀλλά πιστός καί ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς καί εἶπεν αὐτῷ· ὁ Κύριός μου καί ὁ θεός μου».

Τό γεγονός τοῦτο κατά τήν τάξιν τοῦ Πατριαρχείου ἐωρτάσθη εἰς τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, διά Παρρησίας, Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἐσπέρας καί θείας Λειτουργίας τήν πρωΐαν εἰς τόν Πανάγιον Τάφον, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἰσυχίου μετ' ὀλίγων συλλειτουργούντων, λόγῳ τῶν μέτρων πρὸς προστασίαν τῆς υἱείας καί εἰς τήν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας διά θείας Λειτουργίας, τήν ὁποίαν ἐτέλεσεν ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν μέτρων τῆς υἱείας ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος.

Εἰς τό ποίμνιον τῆς Κανᾶ ἀπέστειλε τό κάτωθι Μήνυμα παραμυθίας ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος:

«Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τέ Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν ὡς Θεόν εἰς τούς αἰῶνας», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ σταυρόν ὑπομείνας καί τόν θάνατον καταργήσας καί ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Χριστός ὁ θεός ἡμῶν, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ἵνα ἐορτάσωμεν «τήν ἀρχήν τῶν σημείων, ἣν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καί ἐφάνέρωσε τήν δόξαν Αὐτοῦ καί ἐπίστευσαν εἰς Αὐτόν οἱ μαθηταί αὐτοῦ», (Ἰωάν. 2,11).

Ἡ σημερινή ἐορτή τοῦ ἐν Κανᾶ γάμου, ὡς καί τοῦ θαύματος τῆς μετατροπῆς τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον κατά τήν παροῦσαν Κυριακήν τῆς Διακαινησίμου ἢ τοῦ Θωμᾶ, ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν. Καί τοῦτο, διότι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ συνιστᾷ τήν θεμελιώδη ἀλήθειαν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ἀφ' οὔ, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος: «εἰ δέ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδέ Χριστός ἐγήγερται·

εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή δέ καί ἡ πίστις ἡμῶν.» (Α΄ Κορ. 5,7) καί τό Πάσχα συνιστᾷ τήν κορυφαίαν ἐορτήν τῆς κατ' Ἀνατολάς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀφ' ἑτέρου· «καί γάρ τό Πάσχα ἡμῶν ὑπέρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός», (Α΄ Κορ. 15, 13-14), καί πάλιν λέγει ὁ σοφός Παῦλος.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐπέλεξε τήν ἡμέραν τοῦ γάμου τοῦ φίλου αὐτοῦ Σίμωνος τοῦ Κανανίτου, ἵνα ποιήσῃ τήν ἀρχήν τῶν θείων αὐτοῦ σημείων, δηλονότι τῶν θαυμάτων ἐπί τῇ παρουσίᾳ καί τῆς μητρόσ αὐτοῦ τῆς ἀειπαρθένου θεοτόκου Μαρίας. Ὁ δέ ἱερώτατος Παῦλος καλεῖ τόν γάμον μυστήριον μέγα: «τό μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν ἐγώ δέ λέγω εἰς Χριστόν καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν», (Ἐφ. 5,32).

Ἐρμηνεύων τά ὡς ἄνω λόγια τοῦ Παύλου ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγει ὅτι ἐνταῦθα ὁ θεῖος Παῦλος ἀναφέρεται εἰς τήν περί ἐνώσεως τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας διδασκαλίαν του: «Οὕτω γίνεται μυστήριον ἐγκεκρυμμένης τῆς ἀληθείας ἐν τῷ τύπῳ, ὅτι Χριστόν ἐτύπου καί τήν Ἐκκλησίαν ἡ τῆς γυναικός λῆψις ἐξ ἀνδρός καί συνάφεια πρὸς τόν ἄνδρα».

Μέ ἄλλα λόγια, ἐν τῷ ἐνταῦθα ἱερῷ γάμῳ τῆς Κανᾶ ἐτελέσθη μυστήριον, ἐν τῷ ὁποίῳ προετυποῦτο ἡ κεκρυμμένη ἀλήθεια, δηλονότι ὁ πνευματικός γάμος τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐναργέστερα διδάσκει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «οἱ ἄνδρες ἀγαπάτε τάς γυναῖκας ἑαυτῶν, καθὼς καί ὁ Χριστός ἠγάπησε τήν ἐκκλησίαν καί ἑαυτόν παρέδωκεν ὑπέρ αὐτῆς», (Ἐφ. 5,25).

Ἐξ ἄλλου, τήν διδασκαλίαν ταύτην τοῦ Παύλου ἐπιβεβαιοῖ ἡ μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου ἐν τῇ Ἀποκαλύψει λέγοντος: «χαίρωμεν καί ἀγαλλιώμεθα καί δῶμεν τήν δόξαν αὐτῷ, ὅτι ἦλθεν ὁ γάμος τοῦ ἀρνίου καί ἡ γυνή αὐτοῦ ἠτοίμασεν ἑαυτήν», (Ἀποκάλυψις Ἰωάν. 19,7) καί προσθέτει: «Καί λέγει μοι [ὁ ἄγγελος]· γράψον, μακάριοι οἱ εἰς τό δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ ἀρνίου κεκλημένοι· καί λέγει μοι· οὗτοι οἱ λόγοι ἀληθινοί τοῦ θεοῦ εἰσι», (Ἀποκάλυψις Ἰωάν. 19,9).

Ἡ ὡς ἄνω προφητεία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἀναφέρεται εἰς τήν χαράν τῶν μετόχων τῆς Ἐκκλησίας, τῆς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας, δηλονότι τῆς Βασιλείας τοῦ θεοῦ, ἡ ὁποία παρίσταται ὡς «γάμος τοῦ ἀρνίου». «Λέγω δέ ὑμῖν ὅτι πολλοί ἀπό ἀνατολῶν καί δυσμῶν ἤξουσιν καί ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραάμ καί Ἰσαάκ καί Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν...», (Ματθ. 8.11), διδάσκει ὁ Κύριος. Ὁ δέ Ἄνδρέας Καισαρείας Καππαδοκίας, ἐρμηνεύων τό χωρίον «οἱ εἰς τό δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ ἀρνίου κεκλημένοι» λέγει: «Δεῖπνον δέ Χριστοῦ ἡ τῶν σωζόμενων ἐορτή καί εὐφροσύνη ἐναρμόνιος, ἧς μακάριοι οἱ τευχόμενοι καί τῷ ἀγίῳ τῶν καθαρῶν ψυχῶν Νυμφίῳ εἰς τόν αἰώνιον νυμφῶνα συνεισελευσόμενοι».

Κατά τόν Μυστικόν Δεῖπνον, δηλαδή τήν παράδοσιν τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός λαβών τόν ἄρτον εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ: «λάβετε, φάγετε τοῦτό ἐστι τό σῶμα μου· καί λαβών τό ποτήριον καί εὐχαριστήσας ἔδωκεν αὐτοῖς λέγων· πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτο γάρ ἐστι τό αἷμά μου, τό τῆς Καινῆς Διαθήκης... Λέγω δέ ὑμῖν ὅτι οὐ μή πίω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν αὐτό πίνω μεθ' ὑμῶν καινόν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρός μου», (Ματθ. 26, 26-29).

Τό γέννημα τῆς ἀμπέλου, τουτέστιν ὁ οἶνος, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀναπόσπαστον στοιχεῖον τῆς τελετῆς τοῦ Γάμου, ἐνταῦθα ἐν τῷ Μυστικῷ Δείπνῳ ἀποτελεῖ προτύπωσιν καί κυρίως πρόγευσιν τοῦ ἐκ τῆς κεντηθείσης θείας πλευρᾶς

έκχυθέντος αἵματος τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἴδού λοιπόν διά τί ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀφ' ἑνός μὲν ἠυλόγησε τόν γάμον, ἀφ' ἑτέρου δέ ἀνέδειξε τόν οἶνον τῆς τελείας αὐτοῦ θείας δυνάμεως ἐκ τῆς μετατροπῆς τοῦ ὕδατος ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας.

Ἴδού καί πάλιν διά τί ὁ ὑμνωδός Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός χαρμοσύνως βοᾷ καί λέγει: «δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος τῆς θείας εὐφροσύνης ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τοῦ Χριστοῦ κοινωνήσωμεν ὑμνοῦντες Αὐτόν ὡς Θεόν εἰς τούς αἰῶνας».

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Χριστός διά τοῦ ἐκχυθέντος ἐπί τοῦ Σταυροῦ Τιμίῳ Αὐτοῦ αἵματος, ἀλλά καί διά τῆς «ἡμέρας τῆς ἐγέρσεως», δηλαδή τῆς Ἀναστάσεως, ἀνακαινίζει τήν προσληθεῖσαν ἀνθρωπίνην ἡμῶν φύσιν καί τήν ἐνδύει μέ τήν εὐπρέπειαν τῆς ἀφθαρσίας Αὐτοῦ καί οὕτω τήν καθιστᾷ κοινωνόν τῆς αἰωνίου Αὐτοῦ Βασιλείας, ὡς ψάλλει ὁ Δαβίδ: «ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο», (Ψάλμ. 92,1) καί συνδαιτημόνα τοῦ δείπνου αὐτῆς [τῆς αἰωνίου Βασιλείας] κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, λέγοντος «μακάριος ὅς φάγεται ἄριστον ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ», (Λουκ. 14,15).

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καθίσταται σαφές ὅτι ἡ ὑπό τοῦ μυστηρίου τοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τελουμένου γάμου παρεχομένη θεία Χάρις εἶναι ἀγιαστική ἅμα δέ καί ἐνισχυτική, ἱκανοῦσα τούς συζύγους εἰς τήν κατά Χριστόν συμβίωσιν ἐν ἀμοιβαίᾳ ἀγάπῃ καί ἀφοσίωσει, «καθώς καί ὁ Χριστός ἠγάπησε τήν Ἐκκλησίαν καί Αὐτόν παρέδωκεν ὑπέρ αὐτῆς», (Ἐφ. 5,25), ὡς καί εἰς μυστικήν συμμετοχὴν αὐτῶν εἰς τό σωτηριῶδες καί ἀκατάληπτον μυστήριον τῆς ἀδιαρρήκτου ἐνώσεως τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ μετά τῆς νύμφης Ἐκκλησίας.

Τοῦ ἀκατάληπτου τούτου πασχαλίου καί θείου μυστηρίου τοῦ μυστικοῦ γάμου ὡς καί τοῦ δείπνου αὐτοῦ ἐγένετο κοινωνός καί ὁ σήμερον τιμώμενος διά τήν καλήν αὐτοῦ πίστιν Ἅγιος Ἀπόστολος Θωμᾶς, ὁ ὁποῖος διά μὲν τήν ἀπιστίαν του ἐζήτει, ὅπως βάλῃ τό δάκτυλόν του εἰς τόν τύπον τῶν ἡλων καί τήν χειρᾶ του εἰς τήν πλευράν τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ, διά δέ τήν φιλανθρωπίαν τοῦ Ἰησοῦ, ἀκριβῶς διερευνησάμενος τό ἄφθαρτον καί τεθεωμένον σῶμα Αὐτοῦ, ἔκραξεν: «ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου», (Ἰωάν. 20,19-31).

Καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου, φωτισθέντες τῷ ἀνεσπέρῳ φωτί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, βοῶμεν καί λέγομεν: «Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζῶν ἡμῶν χαρισάμενος». Χριστός Ἀνέστη!»

Ὁ Μακαριώτατος κατά τήν διάρκειαν νυκτερινῆς θείας Λειτουργίας ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἀγίων Γεωργίου καί Ἰωάννου τῶν Χοζεβιτῶν, εἰς τήν ὁποίαν προεξῆρξεν, ὠμίλησεν διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Αὕτη ἡ κλητή καί ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων ἡ βασιλὶς καί κυρία, ἑορτῶν ἑορτῆ καί πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἧ εὐλογοῦμεν Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας», ἀναφωνεῖ μελωδικῶς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί καί Πατέρες,

Τό ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ συνήγαγεν ἡμᾶς σήμερον εἰς τήν ἱεράν καί ἱστορικὴν Μονήν τοῦ Χοζεβᾶ, ἵνα ἑορτάσωμεν τήν

κλητήν καί Ἁγίαν ἡμέραν, δηλονότι τά ἐγκαίνια τῆς ἐν Χριστῷ ἀναγεννήσεως. «Τά ἀρχαῖα παρῆλθεν· ἰδοὺ γέγονε τά πάντα καινά», (Β΄ Κορινθ. 5,17), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

«Ἐγένετο δέ τά ἐγκαίνια ἐν Ἱεροσολύμοις καί χειμῶν ἦν», (Ἰωάν. 10, 22), ὁ τῆς ἀπιστίας, καί Ἰησοῦς παρῆν, ὁ θεός καί ναός, θεός αἰώνιος, ναός πρόσφατος, ὁ αὐθημερόν λυόμενος, καί τριήμερος ἀνιστάμενος, καί μένων εἰς τοὺς αἰῶνας, ἴν' ἐγὼ σωθῶ, καί τοῦ παλαιοῦ πτώματος ἀνακληθῶ, καί γένωμαι καινή κτίσις, διὰ τῆς τοιαύτης φιλανθρωπίας ἀναπλαττόμενος.», λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ θεολόγος.

Ἡ τοῦ κυρίου καί θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τριήμερος Ἀνάστασις ἀποτελεῖ τό τέλος τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, τουτέστιν τῆς ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας τοῦ θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ. Ἴδου διὰ τί κατά τήν πασχάλιον ταύτην ἐορτήν ἐξόχως εὐλογοῦμεν Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐν τῇ παρουσίᾳ Κυριακῇ, δευτέρα ἀπό τοῦ Πάσχα, τά ἐγκαίνια ἐορτάζομεν τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως καί τήν τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ ψηλάφησιν: «Καί μεθ' ἡμέρας ὀκτώ πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ μαθηταί αὐτοῦ καί Θωμᾶς μετ' αὐτῶν· ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καί ἔστη εἰς τό μέσον καί εἶπεν· εἰρήνη ὑμῖν. εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ· φέρε τόν δάκτυλόν σου ὧδε καί ἴδε τάς χειράς μου, καί φέρε τήν χειρά σου καί βάλε εἰς τήν πλευράν μου, καί μή γίνου ἄπιστος, ἀλλά πιστός. καί ἀπεκρίθη Θωμᾶς καί εἶπεν αὐτῷ· ὁ Κύριός μου καί ὁ θεός μου», (Ἰωάν. 20, 26-28).

Ἐρμηνεύων τήν μαρτυρίαν ταύτην τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «εὐλογώτατα τοιγαροῦν τάς ἀγίας συνόδους =(συνάξεις) ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις ποιούμεθα κατά τήν ὀγδόην [=ἡμέραν Κυριακήν]. Καί εἰ χρή τί καί μυστικώτερον εἰπεῖν, διὰ τήν τῶν νοημάτων ἀπαραίτητον χρείαν, ἀποκλείομεν μέν τάς θύρας ἐπιφοιτᾷ δέ καί ἐπιφαίνεται πᾶσιν ἡμῖν ὁ Χριστός, ἀοράτως τέ καί ὀρατῶς· ἀοράτως μέν ὡς θεός, ὀρατῶς δέ πάλιν ἐν σώματι ἐπιτρέπει δέ καί δίδωσι τῆς ἀγίας αὐτοῦ σαρκός ἀποθίγειν [=ψηλαφήσαι]. Πρόσιμεν γάρ κατά χάριν θεοῦ τῇ μεθέξει τῆς μυστικῆς εὐλογίας, εἰς χειράς δεχόμενοι τόν Χριστόν, ἵνα καί ἡμεῖς ἀραρυτῶς [= ἀκλονήτως] πιστεύσωμεν ὅτι τόν ἴδιον ἠγειρε ναόν».

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ κοινωνία τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ ὁμολογίαν ἀψευδῆ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο ἐφιστᾷ τήν προσοχήν ἡμῶν ὁ ἅγιος Πατήρ ἡμῶν Κύριλλος λέγων: «Παραιτώμεθα τοίνυν ὡς ὀλέθριον τί χρῆμα τήν ἀπιστίαν καί μετὰ τό ἄψεσθαι τοῦ Χριστοῦ, πιστότατοι δέ μᾶλλον καί βέβαιον ἔχοντες εὐρισκόμεθα φρόνημα».

Δεῦτε, λοιπόν, ἀδελφοί μου καί ἡμεῖς ἐν τῇ λαμπροφώρῃ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστάσεως ἐγκαίνισωμεν τάς ψυχάς ἡμῶν, «ὅτι τό σῶμα ἡμῶν Ναός τοῦ ἐν ἡμῖν Ἁγίου Πνεύματος ἐστίν», (Α΄ Κορινθ. 6,19). Τήν ἀληθινήν ταύτην μαρτυρίαν μαρτυροῦσι οἱ τῆς ἀφθαρσίας, δηλονότι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, γενόμενοι κοινωνοί καί μέτοχοι, οἱ ἐνταῦθα ἀναδειχθέντες ἅγιοι Γεώργιος, Ἰωάννης καί Ἰωάννης ὁ νέος οἱ Χοζεβίται, ἰδιαιτέρως δέ παρακαλέσωμεν τῇ μητέρα τοῦ θεοῦ τήν ἀρίζηλον δόξαν καί ἀνωτέραν πάντων τῶν ποιημάτων, ἵνα ἰκετεύῃ τῷ Υἱῷ καί Θεῷ αὐτῆς ὑπέρ πάντων ἡμῶν.

Χριστός Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασιν

ζωήν χαρισάμενος. Ἀληθῶς ἀνεστη ὁ Κύριος».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας